

GORICA - Natečaj Mladi oder

Prisluhnili pevcem in nagradili igralce

Niz veseloiger Iskrivi smeh na ustih vseh se bo nadaljeval nocoj z Aululario

Med sredinim nagrajevanjem na odru Centra Lojze Bratuž (spodaj) in skupina nagrajenih (levo)

BUMBACA

Uvod v niz veseloiger *Iskrivi smeh na ustih vseh*, ki bo v živo stopil nocoj, je bila sredina podelitev nagrad natečaja Mladi oder, ki sta ga tudi letos razpisali Zveza slovenske katoliške prosvete iz Gorice in Slovenska prosveta iz Trsta. Pristrčna prireditelj je potekala v Kulturnem centru Lojze Bratuž in jo je popestrila otroška glasbena predstava z naslovom *Kako srce se veseli, ko lepa pesem zadoni*. Pripravili so jo pri kulturnem in prosvetnem društvu F.B. Sedej iz Števerjana ob 40. obletnici ustanovitve otroškega pevskega zbora.

Zbrane na prireditvi je najprej nagovoril kulturni delavec Janez Povše, ki je izpostavil pomen gledališča in zakoreninjenost le-tega med Slovenci. Poudaril je, da je vsaka predstava nekaj novega in velik izziv za igralce, režiserja in za vse, ki pri njej na kateri koli način sodelujejo. Gledališče je obenem nekaj čarobnega. Govornik je izrekel tudi čestitke in priznanje vsem skupinam, ki se ljubiteljsko posvečajo dramski umetnosti; ta med drugim uči mlade lepo in razločno govoriti. Zaključil je z mislijo utemeljitelja slovenskega gledališča, Antona Tomaža Linharta: »Eden drugemu ogenj dajmo!«

Sledila je polurna predstava z naslovom *Kako srce se veseli, ko lepa pesem zadoni*. Med prepevanjem se je na odru dogajalo marsikaj: nastopile so kresničke pa še stonoga, murenčki, klovi in drugi junaki iz pravljic. Vse je povezoval potujoči pevec s kitaro, ki ga je odigral Nikolaj Pintar. Med drugim je obžaloval, da ima zadnje čase bolj malo dela, saj se ljudje raje zadržujejo pred televizorji, kot pa da zahajajo v gledališče ali na koncert. Otroški pevski zbor vodi Martina Hlede, na klavir ga spremlja Martina Valentinčič in na trenutke tudi društveni ansambel.

V drugem delu večera sta predsednica Centra Lojze Bratuž, Franka Žgavec, in predsednica Zveze slovenske katoliške prosvete, Franka Padovan, podelili priznanja mladinskim skupinam, ki so v zadnji sezoni postavile na oder gledališko igro, predstavo ali prizor. Nagrajeni so bili Dramski odsek PD Štandrež za igro *Mrtvi ne plačujejo davkov*, Dramska družina F.B. Sedej iz Števerjana za predstavo *Aulularia* in za glasbeno predstavo *Kako srce se veseli, ko lepa pesem zadoni*, Mladinska gledališka skupina SKD Hrast iz Doberdoba z igro *Kje je med?*, Gledališka skupina O'Klapi iz Gorice s prizorom *Dobrinček gre na zemljo*, Otroška gledališka skupina pastoralnega področja Soča-Vipava s prizorom *Če Miklavž ima zamudo*, Otroška skupina KD Sabotin iz Štavnice z igro *Pepelka*, Mala dramska družina F.B. Sedej s prizorom *Miklavž za vse čase ter* Otroški pevski zbor in mladinska skupina PD Vrh sv. Mihaela z igro *Kakor slamica*. Utemeljitelje nagrad je prebrala Karen Ulian.

Niz veseloiger *Iskrivi smeh na ustih vseh* se bo nadaljeval danes, ko bo ob 20.30 na odru Centra Lojze Bratuž nastopila Dramska družina F.B. Sedej s svojo zadnjo uspešnico *Aulularia*. (vip)

ŠTANDREŽ - Umrl je David Faganel

Do zadnjega je stal za pultom mesnice

V Štandrežu je včeraj boleče odjeknila vest o smrti Davida Faganela, ki je v vasi dolga leta vodil priznano mesnico. Z mesarskim poklicem sta se pred skoraj sto leti začela ukvarjati njegova deda Jožef Leban in babica Clementina Medeot, ki je bila doma iz Moša. Zatem je mesnico sredi vasi prevzela Davidova mama Nives, ki se je po drugi svetovni vojni poročila z njegovim očetom Radom Faganelom iz Vrtojbe. Dom sta si uredila v Štandrežu. Poleg Davida, rojenega 1. septembra 1951, sta imela še enega sina - Renza, ki je nesrečno umrl med potapljanjem na Lošnju 29. avgusta 1986 - letos bo minilo trideset let od njegove smrti.

David Faganel je že v mladih letih pomagal v domači mesnici. Po šolanju na trgovskem zavodu se je tudi sam odločil za mesarski poklic. Leta 1977 je prevzel mesnico na glavni štandreški ulici, ki jo je vodil Dolfo Rijavec; slednji je bil pred tem več let za vajenca v mesnici Davidovega deda Jožefa Lebana. Iste leta se je David Faganel poročil z Marianno Tommasi, s katero sta zatem skupaj delala v mesnici. Rodila sta se jima hči Elisa in sin Stefano. Pred dvema letoma in pol je David Faganel resno zbolel. Ni se predal malodušju, ni se pritoževal, nadaljeval je z delom v mesnici in vztrajal do konca. Minulo soboto je še zadnjič prodajal svoje meso, v sredo je moral poiskati pomoč v goriški bolniš-

David Faganel

nici, kjer je včeraj umrl.

Faganel je v mladih letih igral nogomet pri Juventini - tudi s člansko ekipo. Kasneje je večkrat priskočil na pomoč tako kulturnemu društvu Oton Župančič kot odbojškarskemu klubu Val pri organizaciji praznikov in prireditelj; ob vsakem prazničnem srečanju je stal za žarom doma Andrej Budal. Ime njegove mesnice je pogosto nosila ekipa malega nogometa, s katero so se štandreški fantje udeleževali poletnih turnirjev. V lepem spominu ga bodo hranili štandreški pustjarji, vsako leto jih je pričakal z obloženo mizo.

»Mesar« je bil poznan zaradi izvrstnih suhomesnatih in drugih izdelkov; njegove salame, pancete, klobase in »krodegini« so veljali za pravo poslastico. Pogreb bo jutri, 30. aprila, ob 12. uri v štandreški cerkvi. (dr)

GORICA Dve ovadbi: ukradeno kolo in ponarejen recept

Goriški karabinjerji so ovdili sodišču zaradi posedovanja ukradenih predmetov italijanskega državljana po rodu iz Vidma in z bivališčem v Gorici, ki se je v sredo dopoldne peljal po mestnem središču z ukradenim goriškim kolesom. Karabinjerji so ugotovili, da so neznanzi ukradli tisoč evrov vredno kolo v Koprivnem 21. aprila. Karabinjerji so po vložitvi ovadbe vrnilo kolo njegovemu lastniku.

V sredo so karabinjerji izsledili še slovenskega državljana z bivališčem v Novi Gorici, ki je v raznih goriških lekarnah kupoval zdravila s ponarejenim receptom, na katerem je bil žig zdravstvenega podjetja iz kraja Coperino pri Lecceju. Moškega so ovdili sodišču.

ŠTANDREŽ Izbrali so graditelja strehe

Streho nad tribuno štandreškega nogometnega igrišča bo zgradilo podjetje Mazzon iz kraja Sacile pri Pordenonu, ki je na javni dražbi ponudilo 21,86-odstotni popust na izključni ceni. Gradnja strehe bo tako vredna 55.641 evrov, so včeraj sporočili z goriškega županstva.

Če se bo vse izteklo po načrtih, navijači Juventine prihodnjo sezono ne bodo več potrebovali dežnika, ko bodo v deževnih dneh spremljali domače tekme. Dokončni in izvršilni načrt del je goriški občinski odbor sprejel decembra. Dobro polovico denarja je že pred leti prispevala občina sama, preostali del zneska je zagotovila goriška pokrajina. Streha bo sicer pokrivala le del tribune za skupnih 163 kvadratnih metrov površine.

GORICA - Stanko Sivec »pod lipami«

»Če bi se kesal, bi dodelil odpuščanje tudi Kidriču«

V zaporu je molil za sojetnike in poskušal razumeti nasilne paznike

Na zadnjem Srečanju pod lipami v Kulturnem centru Lojze Bratuž je Stanko Sivec, doma z Livka, sicer pa od leta 1955 do upokojitve duhovnik na Goriškem od Šempasa in Otlice do Bovca in Prvačine, pripovedoval o vsebini svoje knjige z naslovom *Skozi ogenj*, ki je bila tudi že ponatisnjena. Uredila jo je Mira Cencić, ki mu je na večeru po daljšem uvodu tudi postavljala iztočnice.

Okrog šestdesetim poslušalcem je avtor povedal svoje družinske, družbene, politične in duhovniške izkušnje nekako od rojstva leta 1926 do darovanja nove maše leta 1955. Bila so leta srečnega in revnega otroštva pod Kolovratom in Matajurjem, bilo je obdobje semenišča v Gorici in Furlaniji, vojne in svobode. Slednja ni veljala povsem za nasprotnike novega družbenega sistema, ki je ocenjeval, da je verovanje v nadnaravne sile ovira za napredek. Že med vojno je bilo ubitih nekaj osumljenih duhovnikov, neposredno po njej, pa jih je bilo več kot dve desetini poslanih čez mejo. Do leta 1952 je bilo zaprtih 18, 32 pa obsojenih na prisilno delo in kazni. Ostalim je bila prepovedana dejavnost zunaj cerkva.

Sam je odšel študirat bogoslužje v Ljubljano; ker se je v namenski petici zavzel za obsojenega župnika Kralja, je bil aretiran in zaprt. Po dveh tednih so se ustvarile okoliščine, da bi lahko zbežal, a v tem je zasluhl past in ni nasedel zvijači, ki mu jo je ponudil preiskovalec Zdenko Roter. Sledilo je težako delo in marsikaj ponižujočega v Litostroju in Tacnu med gradnjo policijske šole. Nadaljeval je študij v semenišču in bil spet zaprt leta 1951. Skupaj z drugimi je bil obtožen vohunstva, poskusil je sedem sicer ne zaporednih mesecev temnice, nato pa tri leta in pol prisilnega dela zaradi nedovoljenih stikov s tujino. Skupino je sestavljalo sedem obtožencev, on je edini še živ, sicer pa so vsi umrli naravne smrti. Zaradi Kominforma in posledične odcepitve Jugoslavije od vzhodnega bloka so se mednarodna ravnotežja spremenila. Deležen je bil amnestije kot mnogi drugi.

Tem mednarodnim silnicam bi bilo potrebno dodati zaradi popolnejšega okvira dogajanja v prvih petih povojnih letih tudi odkrite in zakrite pritiske zahodnih zaveznikov, da bi se uresničili jaltski dogovori, zaradi katerih bi moral segati zahodni vpliv vsaj do Zagreba. V tem okviru so se pojavljala kršenja zračnega prostora, organiziranje vohunskih mrež, dejavnosti »križarskih«

Duhovnik Stanko Sivec v Gorici BUMBACA

skupin in umiki čez mejo, od koder so skušale rušiti novo državo. Po resnici in po krivici je marsikdo prišel v kolesje protibebečevalnih služb, ki so raje pretiravale kot prizanašale. Mnogo huje se je dogajalo tudi tistim, ki niso bili »na liniji«, ko se je država v dokaz svojih samostojnih izbir izneverila hegemoniji Sovjetske zveze.

Vojsko je Stanko Sivec služil v kazenski enoti JLA daleč na jugu v Kikindi. Tam so ga poskušali politično prevzgojiti, a trdna vera in zaupanje v resničnost evangelija sta mu pomagala kot v hudih trenutkih zasliševanj in temnice. Molil je za sojetnike in poskušal razumeti tudi nasilne paznike. Po toliko letih je tudi sedaj usmiljen naklonjen do tistih, ki so mu težili življenje. Če bi se spovedal (se spreobrnil?) in se kesal, bi dodelil odpuščanje tudi Borisu Kidriču, ki »je bil sicer klavec, a se je zavzemal za republiško slovensko vojsko; zato so ga onemogočili baje tako, da so ga (njegovi) med zdravljenjem prekomerno obsevali«.

Nekaj vprašanj so postavili prisotni poslušalci. Med njimi je izstopalo zanimanje za strujo v duhovniških vrstah, ki je bila (pod prisilo?) naklonjena vabilom KPS, naj razrahlja tradicionalne vezi s tujo državo Vatikanom po zgledu strukturiranja pravoslavne Cerkve. Na vprašanje, od kod zlo v družbenih odnosih, odkod hudobija, zakaj mučenje ljudi in kdaj to nastaja, ni gost kazal kolebanj; Cerkve vselej zaupanja. Ni izmeničnosti ali akcije enih in reakcije drugih. Začeli so že liberalci, ki so bili največji nasprotniki šentvidske gimnazije in so isti šli dalje. Komunizem je le skrajna oblika zatiranja, ki stalno potrebuje nekoga, da ga likvidira. Zlo še obstaja. Dvorana je na koncu ploskala. (ar)